

DAL A TENGERRŐL

Egy csöndes kahovkai falu határában egy napon megjelenik a tenger. Nem pusztító természeti erők hozták létre, hanem az ember teremtő ereje. A kis pusztai falu, mely évszázadok óta csak lovat és szekeret ismert, s talán csak egy emberöltő óta lát autót és vonatot, most döbönt csodálkozással néz szembe a víz nyugvó, végtelennek tetsző tükrével. És így állnak lenyűgözve, büszkén, s mégis szorongással a falu lakói is az

új tenger partján. Érzik, kimondatlanul is, azokat a jövőendő változásokat, melyeket a nagy víz hozott el ezen a napon mindannyiok megszozott életébe. Mert a tenger további földet követel, a falu földjét is. Az ősi falu helyén vízierőmű fog állni, az új élet záloga. Az egyszerű ukrán parasztok ennek reményében megválnak az öreg falutól, ahol apáik, ők maguk és gyermekeik születtek; s a falu a tenger mélyére süllyed. Aztán megszületik az új otthon, tágas házakkal, széles utakkal, a jobb életért folyó küzdelemben. De ez nem megy fájdalommal megtorpanások nélkül: nagy próbatétel ez az erősek és a gyengék számára egyaránt.

A *Dal a tengerről* ennek az átalakulásnak drámáját mondja el egy szimbolikus jelentésű filmkölteményben. A Moszkvában nemrégiben bemutatott új film Alekszander Dovzszenko poszthumusz alkotása. A sajtó a bemutató óta naponta közöl cikkeket róla; értékezesek, tanulmányok elemzik.

Dovzszenko nem érthette meg a nagy sikert, a forgatás első napjaiban halt meg. Művét munkatársai, köztük első asszisztense, Julia Szolnceva fejezte be, hűen Dovzszenko elképzeléséhez.

»Soha semmit úgy nem kívántam — írta a nagy rendező, amikor elkészült a film forgatókönyvével — mint azt, hogy a mi életünk, győzel-

Zatrudnij kolhozaink (Borisz Andrejev) és Katerina, a lánya (Z. Kirijenko)

Aleszja (N. Naum és
Gurenko (A. Parho-
menko)

mek és nehézségek sorozata, a hosszú nélkülözések és titáni szárnyalások, az önkéntes és kényszerű lemondások, a fagy és rekkenő hőség szenvedései, az áldozatok, sőt az elkövetett hibák következményeikkel együtt, szóval mindaz, ami a nagy úttörők

sorsát kíséri, és maguk az úttörők, érző és élő emberekként, filmen megelevenedjenek, így messze földön hirdessék a szovjet ember győzelmét.»

A film ennek a nagy művészi tervnek méltó megvalósulása.

Katyerina (Z. Kirijenko)

